

РЕШЕНИЕ

№ 5672

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5269** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. И. Б., чрез адв. Д., срещу Решение от 22.02.2021 г., постановено по нахд № 13724/2020 г. на СРС, НО, 6-ти състав.

С оспореното решение е изменено наказателно постановление /НП/ № 29-0000828 от 25.09.2020 г., издадено от главния директор на Главна дирекция "Инспектиране на труда", като наложената на осн. чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 КТ на [фирма] имуществена санкция в размер на 2000.00 лева, е определена в размер на 1500.00 лева.

С касационната жалба се твърди, че оспореното решение е постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Доводите на касатора са свързани с отказа на въззивния съд да допусне до разпит Т. Ю. Е., като лице, което е подписало декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ, в качеството му на работник в дружеството. Твърди се, че посоченото лице не е попълнило самостоятелно декларацията и в същата няма отбелязване, че подписалият е бил запознат със съдържанието ѝ. Сочи се, че въззивният съд е следвало да обсъди автентичността на декларацията и в случай че съдържанието ѝ не изхожда от автора, то не е следвало да бъде възприемана като част от доказателствата по преписката. Изложени са доводи за неправилна квалификация

на констатираното нарушение като такова по чл.63, ал.2 КТ, тъй като работодателят би следвало да разполага с трудов договор и едва след това с уведомление по реда на чл.62, ал.3 КТ, заверено от ТД на НАП. След като в момента на проверката не е представен нито един от гореописаните документи, нарушението е следвало да бъде квалифицирано като такова по чл. 62, ал.1 вр. чл. 1, ал.2 КТ. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и процесното НП.

С писмено заявление от 10.09.2021 г. касаторът, чрез процесуален представител адв. С., моли съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него НП. Претендира сторените разноски, за които представя списък по чл.80 ГПК.

Ответникът по касационната жалба – директор на Главна дирекция "Инспектиране на труда", чрез юрк. А., счита, че въззивното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 01.07.2020г. инспектори от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект: строяща се многофамилна жилищна сграда с ателиета, офиси и гаражи, находяща се в [населено място], район „О.“, [улица], на която [фирма] извършвало строително-монтажни дейности. Проверяващите констатирани множество нарушения на КТ и приложими подзаконовни актове, свързани със спазване на трудовото законодателство, едно от които: на 01.07.2020г. на работа в обекта бил допуснат Т. Ю. Е. да работи като „зидаромазач“, без да му бъде предоставено копие от уведомление по чл.62, ал.3 КТ. Нарушението било субсумирано под нормата на чл. 63, ал.2 КТ. Констатациите от проверката били описани в Протокол изх. № ПР2018593/17.07.2020г. Съставен бил акт за установяване на административно нарушение № 29-0000828/17.07.2020г., въз основа на който било издадено процесното наказателно постановление № 29-0000828/25.09.2020г.

Въззивният съд е установил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в изискуемата форма и съдържат нормативно регламентирани реквизити, поради което е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Въз основа на възприетата фактическа обстановка, СРС е формирал извод, че в случая е осъществен състав на нарушение по чл. 63, ал.2 КТ. Приел е за установено по несъмнен начин, че към датата на проверката на работника Т. Ю. Е. не е било връчено копие от уведомление по чл. 62, ал.3 КТ. Параметрите, посочени от контролния орган, са

изпълнили съставомерния състав на посочената правна норма, поради което законосъобразно Главна Дирекция „Инспекция по труда“ е субсумирала констатираното нарушение на трудовото законодателство под текста на чл. 63, ал. 2 КТ. СРС е счел, че от нарушението на трудовото законодателство не са произтекли вредни последици, нарушението е първо и е отстранено непосредствено след датата на установяване, поради което е формирал извод, че определеният размер на санкцията не е адекватен на нарушението и е завишен. При тези мотиви, обжалваното наказателно постановление е изменено по отношение на размера на наложената имуществена санкция, която е определена в минималния размер от 1 500 лв., предвиден с чл. 414, ал. 3 КТ.

Обжалваното решение е правилно.

По делото е безспорно установено, че при извършената проверка инспектори от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ са констатирали Т. Ю. Е. да работи като „зидаромазач“ на строителен обект, на който [фирма] извършвало строително-монтажни дейности. В разговор с инспекторите, лицето е споделило, че работи на обекта, уточнило е работното и почивното си време, длъжността си, както и трудовото си възнаграждение, които сведения били попълнени в декларацията по чл.402, ал.1, т.3 КТ от инспекторите, тъй като Е. заявил, че изпитва затруднения да я попълни само. Декларацията е подписана от Т. Ю. Е.. Доводите на касатора за допуснати процесуални нарушения от въззивния съд, поради кредитирането на посочената декларация и отказът лицето да бъде изслушано като свидетел по делото, са неоснователни. Това е така, тъй като декларацията установява факти, по които не се спори между страните по делото. Обстоятелството, че Т. Ю. Е. е предоставял работна сила на касатора на 01.07.2020 г. не се оспорва от дружеството и се установява по несъмнен начин от представения в хода на административнонаказателното производство трудов договор, сключен на 01.07.2020 г. между [фирма] и физическото лице. Поради това изслушването на показанията му не би довело до изясняване на спорните по делото въпроси. Правилно районният съд е отчел, че в момента на проверката, лицето вече е било допуснато на строителния обект за полагане на труд и едва след констатирането му като работник, инспекторите са провели разговор с него, за да уточнят елементите на трудовото му правоотношение с работодателя, което е отразено и в декларацията.

Разпоредбата на чл. 62, ал. 3 КТ регламентира задължение за работодателя, в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване, да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Съгласно чл. 63, ал. 2 КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1, а именно – екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. В случая, въз основа на приетите писмени и гласни доказателства, правилно въззивният съд е приел, че касаторът е осъществел състав на нарушение по чл. 63, ал.2 КТ, тъй като работникът Е. е бил допуснат на работа преди да му е връчено копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ. Съгласно справка за приети и отхвърлени уведомления от 02.07.2020 г., трудовият договор е регистриран в НАП на 02.07.2020 г., т.е. на 01.07.2020 г., когато е установено, че Е. е извършвал трудова дейност за [фирма], на същият не е било връчено копие от уведомлението по чл. 62,

ал. 3, заверено от ТД на НАП.

Споделя се от настоящия касационен състав изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Правилно СРС е приел, че в АУАН и в НП не е налице грешна квалификация на нарушението. Както бе посочено по-горе в решението, по делото е безспорно установено, че работодателят е допуснал работника до работа преди да му предостави копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 КТ, поради което е осъществил състав на нарушение именно по посочената правна норма. Между страните е сключен трудов договор на 01.07.2020 г., а обстоятелството, че работникът е допуснат на работа преди да му бъдат предоставени изискуемите документи сочи именно на осъществено нарушение по чл. 63, ал.2 КТ.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подрбно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на ГДИТ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН /в приложимата редакция/ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Така мотивиран, Административен Съд С. – град, XVI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ С СИЛА Решение от 22.02.2021 г., постановено по НАХД № 13724/2020 г. на СРС, НО, 6-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция "Инспектиране на труда" сумата от 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: